

Димчо Дебелянов

Не бе отдавна...

Не бе отдавна: в златен миг
от тежък сън се сепнах аз –
а сякаш бездни-векове
изминали са оттогаз.

С огрян от радост ведър лик
чух зов към светли бъднини
и край неznайни брегове
съзрях притихнали вълни.

Пред мен животът млад разкри
нетленната си красота,
поръсен с бисерни зари
от слънцето на пролетта.

Аз знаех – радост ме зове
и пак и слаб, и ням стоях,
с вковани мисъл и език
от тъмен смут, неволен страх.

Не бе отдавна: в златен миг
от тежък сън се сепнах аз –
и сякаш бездни-векове
изминали са оттогаз.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6132>]